

стражари могат да въведат редъ и тишина между тълпата въ Атина. Страхъ и недоумѣние обзема всички за изхода на Великото Народно събрание¹⁾.

Селимински, както и нѣкои по-интелигентни българи отъ тази епоха, не сѣ се ограничавали въ своитѣ писма само съ съобщаване на мѣстни новини, а следѣли европейски вестници и списания, получавали писма отъ близки, живѣещи въ западно-европейски столици, разпитвали пътници, така че сѣ били въ състояние да даватъ информации за нѣкои събития въ чужбина или за мнението на нѣкои видни европейци по българскитѣ работи²⁾.

Писмото — търговско, частно, обществено — е играло голѣма роля въ живота на българския народъ презъ миналитѣ нѣколко вѣка. Неговата роля е била много по-значителна, помогща отъ ролята на по-първобитнитѣ срдѣства за осведомяване. Ако „търговското“ и „частното“ писмо служи да задоволи — покрай личния интересъ — простото любопитство или нуждата на хората за новини, „общественото“ допринася — особно въ първата половина на XIX вѣкъ — за бързото разпространение на идеитѣ, мненията, предложенията на нашитѣ дейци по просвѣтното ни дѣло изъ всички кѣтове на страната и съ това косвено е услужило на дѣлото на българското възраждане.

„Общественото“ писмо — това е ръкописниятъ вестникъ на българитѣ. Неговото съдържание, обаче, стои далечъ по-високо отъ съдържанието на западно-европейския ръкописенъ вестникъ. То не предава като него само новини, но и лични преценки на автора му. Вземете напр. нѣкои отъ писмата на Селимински; вие ще срещнете въ тѣхъ не само мѣстни атински новини, сведения за пристигане на кораби, съобщения отъ чужбина, слухове, но и негови преценки върху политическото положение въ Гърция, бележки върху статии отъ чужди вестници и списания и пр. Едно такова писмо се отличава отъ ръкописния вестникъ, може би, само по това, че не е било преписано въ много екземпляри, но тъй като все пакъ сѣ правени копия, съдържанието му е ставало известно на доста хора; и че написването и изпращането му не е било продиктувано отъ комерчески съображения. Съдържанието, духътъ, стилътъ на „общественитѣ“ писма на Априловъ, Неофитъ Рилски, Райно Попо-

¹ Библ. Д-ръ Селимински, кн. 3, стр. 31.

² Вж. писмото на Селимински до Золотовичъ отъ 27 декемврий 1843 г. (Библ. Селим. кн. V, 1907 г. стр. 32—34). Въ това писмо, освенъ мѣстни атински новини, Селимински съобщава нѣкои сведения по българскитѣ работи, получени отъ Парижъ съ писма и пр.